

Sygn. akt I UK 478/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania K.T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację K.T. od wyroku z dnia 12 stycznia 2015 r., którym Sąd Okręgowy w B. oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 18 grudnia 2013 r. odmawiającej przywrócenia prawa do renty socjalnej.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła: 1) naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. przez jego błędną wykładnię i niezasadne przyjęcie, że ubezpieczona nie spełniła przesłanek uzasadniających przyznanie jej prawa do renty socjalnej; b) art. 12 i 13 w związku z art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że stwierdzone u ubezpieczonej uszkodzenie mózgu nie powoduje

całkowitej niezdolności do pracy i z tego względu nie ma podstaw do przywrócenia jej prawa do renty socjalnej; 2) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 217 § 3 w związku z art. 227 w związku z art. 258, 286 i 299 k.p.c. przez pominięcie wnioskowanych przez ubezpieczoną dowodów na okoliczność stanu jej zdrowia.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż w toku postępowania apelacyjnego sprawa nie została prawidłowo rozpoznana z uwzględnieniem całego materiału dowodowego. W ocenie skarżącej, zaskarżony wyrok zapadł przedwcześnie, bez wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych koniecznych do wydania orzeczenia, a zarzucane wadliwości mogły wywrzeć istotny wpływ na wynik sprawy. W tym zakresie skarżąca wskazała na pominięcie przez Sąd drugiej instancji wnioskowanych przez nią dowodów, przez co doszło do naruszenia art. 217 § 2 w związku z art. 381 k.p.c., wydanie wyroku bez wszechstronnego rozpatrzenia wszystkich przedstawionych dowodów, co stanowiło o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. oraz sporządzenia uzasadnienia wyroku niespełniającego warunków z art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w

orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Mimo obszernego uzasadnienia wniosku skarżąca nie przeprowadza wywodu jurydycznego wykazującego, że ewentualne naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych przez nią przepisów stanowi wprost o wadliwości zaskarżonego wyroku. Tymczasem w przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność chodzi nie tylko o naruszenie prawa, ale także o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. Ponadto skarżąca nie odnosi zawartych we wniosku wywodów do przepisów, których obraza została przez nią zarzucona w kasacyjnej podstawie naruszenia prawa procesowego. W podstawie tej nie wskazano bowiem ani na naruszenie art. 217 § 2 w związku z art. 381 k.p.c., ani art. 233 § 1 k.p.c. (którego obraza w ogóle nie może być podstawą skargi kasacyjnej w myśl art. 398³ § 3 k.p.c.), ani wreszcie art. 328 § 2 k.p.c. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.